

Сега у руситѣ се освобождаваха цѣли 8 дивизии, които можаха да подкрѣпатъ останалитѣ отряди за активни дѣйствия. Зимата, обаче, бѣше вече настѣпила и въ руската Главна Квартира възникна и се обсъждаше въпроса: да се настѣпили незабавно къмъ рѣшителни дѣйствия, или да се дочака пролѣтътъ. Генералъ Тотлебенъ, а съ него и другитѣ по осторожни съвѣтници на Главнокомандующия, изказваха мнѣние да се усилятъ тритѣ отдѣлни фронта на армията, и да се дочака пролѣтътъ, послѣ което само да се прѣмине въ рѣшително настѣпление. Защитницитѣ на този планъ имаха едно прѣувеличено представление за Балкана като прѣпятствие и считаха, че операцията за форсиранието му, прѣзъ това врѣмѣ на годината, когато той бѣше покритъ съ дебелъ снѣгъ, е съединена съ голѣмъ рискъ. Другитѣ, на чело съ самия Главнокомандующия и генералитѣ Гурко и Скобелева, не раздѣляха този ваглядъ и, вѣрвайки въ износливостта и енергията на руския войникъ, бѣха на мнѣние да се дѣйствува незабавно и енергично; тѣй като всѣко спиране на операциитѣ щѣше да даде врѣмѣ на противника да събере и организира нова армия, за нова упорита борба. Послѣдното мнѣние взе върхъ и слѣдъ всестранни обсъждания, въ първитѣ числа на декемврий мѣсяцъ, бившата блокадна плѣвенска армия биде распрѣдѣлена както слѣдва: 9-ия армейски корпусъ и 3-тя гвардейска дивизия съ артилерията си се испратиха къмъ Орхане, за усиление на Западния отрядъ на генерала Гурко. Гренадерскитѣ дивизии се оставяха врѣменно около Плѣгенъ като общъ стратегически резервъ.

За усиление на Шипченския отрядъ биде назначенъ 4-ия армейски корпусъ, т. е. 16-та и 30-та пѣхотна дивизия, 3-тия стрѣлкова бригада — 3 баталиона, и 9-тия казашки полкъ.

2-рата пѣхотна дивизия се испрати въ Търново, гдѣто трѣбваше да състави общъ стратегически резервъ за Русчюкия и Шипченски отряди.